

Μας βασανίζει ο Θεός;

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όταν ο Χριστός επισκέφθηκε το νησί των Γαδαρηνών, τον συνάντησε ένας δαιμονισμένος άνθρωπος, ο οποίος δεν φορούσε ρούχα, ούτε είχε ζούσε σε σπίτι, αλλά κατοικία του ήταν τα μνήματα. Παράλληλα, οι άλλοι άνθρωποι τον έδεναν με αλυσίδες όταν βρισκόταν σε κρίση, για να μην τους κάνει κακό. Εκείνος όμως λάμβανε τόση δύναμη από τον διάβολο, ώστε να σπάζει τις αλυσίδες και να καταφεύγει στις ερημιές. Ο διάβολος έκανε τον άνθρωπο, παρότι του έδινε σωματική δύναμη, να έχει απωλέσει την κοινωνική του αξιοπρέπεια (η γυμνότητα), αλλά και να είναι εντελώς ακοινωνήτος (η ανεστιότητα). Ο άνθρωπος έτσι επέλεξε τα μνήματα για να κατοικεί. Ήταν ζωντανός-νεκρός. Όταν συνάντησε το Χριστό, ο Κύριος διέταξε το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον άνθρωπο. Και τότε ο δαιμονισμένος παρακαλεί το Χριστό να μην τον βασανίσει.

Το αίτημα του δαιμονισμένου ηχεί παράξενα. Βασανίζει ο Θεός τον άνθρωπο; Εμείς

γνωρίζουμε το Θεό ως το Θεό της αγάπης. Είναι δυνατόν Αυτός που είναι η όντως αγάπη να θέλει ο άνθρωπος να υποφέρει;

Ο ευαγγελικός λόγος βεβαίως αναφέρει ότι δεν ήταν ο δαιμονισμένος που μιλούσε, αλλά το δαιμόνιο. Ο άνθρωπος μάλιστα που είχε κυριευθεί από τον διάβολο είναι ανώνυμος, ενώ το δαιμόνιο έχει όνομα. Ονομάζεται «λεγεών», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει στο ερώτημα του Χριστού. Ο διάβολος καταλαμβάνει τον άνθρωπο, τον καθιστά ανώνυμο και μιλά ο ίδιος εξ ονόματός του, τον καθιστά αναξιοπρεπή, επικίνδυνο για τους άλλους και ανέστιο. Οικειοποιείται και την προσωπικότητα, την ιδιοκτησία του, τα τάλαντά του τόσο τα υλικά όσο και τα πνευματικά, την δυνατότητά του να προσφέρει εν αγάπη στο σύνολο και να ζήσει αρμονικά μαζί του και τον νεκρώνει.

Βλέπουμε λοιπόν στο Ευαγγέλιο όχι ο Θεός, αλλά ο διάβολος να βασανίζει τον άνθρωπο. Κι όμως, ο άνθρωπος βρίσκεται σε τέτοια σύγχυση, που δεν γνωρίζει ποιος τον ελέγχει, ποιος τον ταλαιπωρεί, αλλά έχει γίνει ένα με τον βασανιστή του. Γι' αυτό και ο Χριστός εκβάλλει τα δαιμόνια έξω από τον άνθρωπο, αποστέλλοντάς τα στην αγέλη των χοίρων, η οποία βυθίζεται στην θάλασσα. Και τότε βλέπουμε τον άνθρωπο να αλλάζει. Φορά ρούχα. Φέρεται λογικά. Ξαναβρίσκει την ταυτότητά του. Παύει να είναι επικίνδυνος. Δεν θέλει να αποχωριστεί τον Χριστό. Και αναλαμβάνει μέσα του μία άλλη αποστολή. Δεν θα είναι ανέστιος και επικίνδυνος για τον κόσμο, αλλά εστία του θα είναι η σχέση του με το Χριστό και ζωή του το να διακηρύττει την αγάπη του Κυρίου και την θεραπεία του από Εκείνον.

Πόσες φορές στη ζωή μας αναρωτιόμαστε γιατί ο Θεός να μας βασανίζει. Γιατί ο Θεός να επιτρέπει να χάνουμε την αξιοπρέπειά μας, καθώς οι άνθρωποι μάς περιφρονούν και μας λιοδορούν για τις επιλογές μας ή για τον χαρακτήρα μας, καθώς θεωρούμαστε ανέστιοι σε έναν κόσμο, ο οποίος μας θέλει ταυτισμένους με το πνεύμα και το ήθος του, καθώς ζούμε μοναχικοί επειδή πιστεύουμε στον Κύριο και δεν συζηματιζόμαστε με το κοσμικό φρόνημα; Γιατί ο Θεός μας βασανίζει αφήνοντάς μας να περνάμε διάφορες δοκιμασίες; Γιατί το να είσαι χριστιανός σήμερα θεωρείται οπισθοδρόμηση και ξεπερασμένη επιλογή, ενώ προστίθεται στη ζωή μας το επιπλέον βάρος να μην έχουμε ούτε την χαρά να περνάμε καλά τόσο εμείς όσο και οι οικείοι μας;

Και δεν βλέπουμε οι άνθρωποι ότι αυτός που μας βασανίζει δεν είναι ο Θεός, αλλά ο διάβολος και το πειρασμικό πνεύμα. Δεν μας παρηγορεί το γεγονός ότι για το Θεό έχουμε όνομα και ότι δεν είμαστε απρόσωποι. Δεν μας παρηγορεί το γεγονός ότι έχουμε σπίτι, που είναι η Εκκλησία. Ότι έχουμε την αξιοπρέπειά μας, που μας δίδεται από την μετάνοια, καθότι αυτή λειτουργεί ως το κάλυμμα των αμαρτιών μας. Ότι μας δίδεται η ευκαιρία να αγαπήσουμε τον πλησίον μας, να προσφέρουμε σ' αυτόν τα χαρίσματά μας, το περίσσειμα ή το υστέρημα των δωρεών του Θεού,

υλικών και πνευματικών, ότι μπορούμε να καθόμαστε δίπλα στον Κύριο Ιησού τόσο στην θεία λειτουργία, όσο και σε κάθε πτυχή της ζωής της Εκκλησίας, να τρεφόμαστε από Εκείνον ως τον Άρτο της ζωής και να έχει η ζωή μας νόημα.

Βασανιζόμαστε από τον διάβολο οι άνθρωποι σήμερα. Με θέα τον κόσμο, μετρώντας τα πάντα με βάση την λεγεώνα της αμαρτίας, δεν χαιρόμαστε την χαρά της παρουσίας του Χριστού στη ζωή μας και στην ουσία ζηλεύουμε το να ζούμε εν τοις μνήμασι, όπως κάνουν όσοι είναι μακριά από το Θεό. Δεν βασανιζόμαστε από το Θεό. Γιατί ακόμη και τα όσα παραχωρεί ο Θεός να συμβαίνουν στη ζωή μας, είναι προς δόξαν Του, αλλά και για τη σωτηρία μας. Και αναπληρώνει τον κατά άνθρωπο πόνο με την ευλογία της δικής Του παρουσίας, δίδοντάς μας νόημα και χαρά. Διαλεγόμενος μαζί μας μέσα από κάθε περίπτωση της ζωής. Γιατί πίσω από κάθε μικρό ή μεγάλο περιστατικό, πίσω από κάθε συνάντηση, κρύβεται η δική Του παρουσία, η οποία μας χαρίζει την προσωπικότητα, την εστία, την χαρά της αγάπης. Εκεί βρίσκεται τελικά και η ίαση από κάθε δαιμόνιο.

Ο δαιμονισμένος σώθηκε επειδή συνάντησε το Χριστό. Δεν γνωρίζουμε τι τον είχε οδηγήσει στο να δεχθεί στην ύπαρξή του τον διάβολο. Δεν γνωρίζουμε καν αν θα αποδεχόταν το Χριστό, στην περίπτωση που Τον συναντούσε όντας ελεύθερος από την λεγεώνα. Εμείς πιστεύουμε ότι ο Θεός που προνοεί, δεν θα τον άφηνε. Φαίνεται πάντως, από την προαίρεσή του μετά το θαύμα της ιάσεώς του, ότι πιθανόν και εκείνος να αποδεχόταν το Χριστό, ακόμη κι αν δεν είχε περάσει την μεγάλη δοκιμασία του. Το ερώτημα λοιπόν έρχεται σε μας: γνωρίζουμε ποιος μας βασανίζει πραγματικά ή έχουμε αυτοπαραδοθεί στο κακό και κάθε αντίσταση φαντάζει μάταιη; Η παρουσία του Χριστού στον οίκο της Εκκλησίας είναι η ευκαιρία για την συνάντηση που θα μας δώσει την ελευθερία από τις ποικίλες λεγεώνες. Η προαίρεσή μας καλείται να αποδεχθεί αυτήν την συνάντηση και να λάβει όνομα, εστία, αγάπη. Και να διακηρύξει στον κόσμο όσα ο Ιησούς εποίησεν ημίν.

Πηγή: http://themistoklismourtzanos.blogspot.gr/2010/10/blog-post_23.html